

Begrijpend lezen: Langvleugel aan het woord

In deze tekst ontbreken 20 woorden op de plaats waar nummertjes staan.

Ik zweef door de helderblauwe lucht. De zon schittert en speelt op de bijna effen zeespiegel diep onder mij. Bij zo'n weertje is het een waar genoegen "Meeuw" te zijn! Urenlang kan ik vliegen, want ik moet er helemaal geen inspanning voor doen. Langzaam, maar regelmatig sla ik mijn brede ____ (1) ____ op en neer. Als er een flinke bries staat, hoef ik soms helemaal niet met mijn wieken te slaan. Zeer lange tijd kan ik mij dan in glijvlucht laten drijven. Naar mijn mening kunst. Wat moet ik lachen als ik 's winters in de stad het mussenvolkje zie fladderen! Die zullen het ook nooit leren!

Maar wat zie ik daar, een paar honderd meter onder mij in het water? Zilveren flitsen? Waarachtig een schooltje haringen! Ik duikel, glijd, val. In mijn duikvlucht heb ik nog de tijd om er ééntje uit te kiezen van middelmatige grootte. Die lust ik graag! Te laat om te ontsnappen, mijn beste Zilverbuik! Aan de gebogen punt van mijn bovensnavel is nog nooit één ____ (2) ____ ontsnapt. Waartoe dienen je grote, domme ogen. Heb je me niet ____ (3) ____ aankomen? Neen? Ik zag je al duidelijk van op hoogte.

Nu ik mijn ____ (4) ____ goed gevuld heb, zal ik me maar een poosje op het zeewater laten drijven en eventjes mijn toilet maken. Er kleven waarachtig een paar bloedspatten op mijn smetteloos wit ____ (5) _____. Voor mijn genoegen roei ik een paar slagen met mijn zwemvoeten. Op die manier kom ik ook wel flink vooruit, maar toch gaat niets boven vliegen. Daarom verhef ik mij weer met enkele forse slagen in de ____ (6) ____ en trek met een drietal soortgenoten mee in de richting van de kust. We overvliegen een paar vissersboten, die op volle kracht naar de haven stevenen. De bemanning zit aan dek en geniet van het uitzonderlijk mooi ____ (7) _____. Hier komen we te laat om te profiteren van enkele lekkere hapjes, die bij het "kelen" van gevangen ____ (8) ____ of het ziften van garnalen overboord geworpen worden.

We zoeken een verlaten plekje op het strand en strijken er neer, dicht bij de kop van een golfbreker. Ik ga eens kijken of er niets te peuzelen valt.

Jawel! Een paar mossels, die juist op de deinende waterlijn staan, houden nog eventjes de schelpen geopend. Ik wring er de punt van mijn snavel tussen;

een rukje is voldoende om de ____ (9) ____ helemaal te doen lossen en een ogenblik later glijden de weke dieren door mijn keel. Wat lekker!

Wat zie ik daar tussen de steenbokken van de ____ (10) ____ bewegen? Een krabbenpootje? Ik prik en trek. Daar ligt het krabbetje spartellend op de rug. Strijdvaardig houdt ze haar scharen wijd open. 't Helpt niet. Met een paar flinke pikken verbrijzel ik haar schaal, zodat het ____ (11) ____ met opengereten buik en wat pootgescharrel naar de eeuwigheid verhuist. Ik slik het gehele geval maar binnen. Wat later braak ik de hardste stukken wel weer uit.

Op zekere dag ontmoet ik een vriendin. We besluiten samen naar de zuidkust van het grote eiland met de witte krijtrotsen te trekken om er te broeden. Eenmaal ter plaatse zoeken we een beschut plekje in een uitgestrekte weide langs de zee. Daar bouwen we ons ____ (12) ____ uit droog gras. Mijn vrouwtje legt drie ____ (13) ____ en ik betrek de wacht als een echt soldaat.

We hebben geen geluk, want na een paar dagen komt een man, met een mand aan de linkerarm en gewapend met een stok, de weide opgestapt. Hij verdrijft ons met stokslagen niettegenstaande wij een luid gekrijs aanheffen en heftig met de vleugels klappen. We kunnen niets anders doen dan de vlucht nemen. Met een verscheurd hart moeten we toezien, hoe hij de eieren in de ____ (14) ____ legt en zijn rooftocht voortzet. We klapwieken nog wat rond op de plaats waar eens ons nest was. Er blijft ons niets anders over, dan weer naar het strand te vliegen, vanwaar we enkele dagen geleden zo hoopvol vertrokken. Daar zijn de mensen minder wreed!

Jagend en spelend breng ik verder de zomer door, maar stilaan wordt het weer ruwer. Af en toe steken zelfs stormen op, zodat ik niet meer op ____ (15) ____ kan gaan boven de zee. Daarom treur ik nog niet! Ik trek dan maar het land in. In de weiden of achter een ploegende boer is altijd wat te vinden om mijn honger te stillen. Ken je heerlijker festijn dan een nest jonge veldmuisjes? Ook kevers, rupsen en muggenlarven versmaad ik helemaal niet. Alleen vind ik die "landspijzen" wat flauw van smaak, er ontbreekt heus wel een korreltje zout aan!

Stilaan is het ____ (16) ____ geworden en op een dag is het gebeurd: zover mijn oog reikt, ligt alles onder een dikke sneeuwlaag toegedekt. Voedsel is er niet meer te vinden. Ik vlieg naar de stad toe, want ik weet bij ondervinding dat daar goedhartige ____ (17) ____ wonen. Inderdaad, op de rand van het trottoir of in een

tuintje zijn plekjes sneeuwvrij gemaakt. Daar vind ik de tafel rijkelijk gedekt met brood en andere resten van mensenmaaltijden. Dierenvrienden zorgden zelfs voor visafval of werpen het ____ (18) ____ in de lucht, zodat ik het in de vlucht kan opvangen. Kinderen klappen in de ____ (19) ____ van pret als ik zo'n kunststukje uithaal.

Honger lijd ik niet, maar wat verlang ik toch naar betere tijden en naar de wijde ____ (20) ____ . Daar voel ik me veel meer thuis dan in die enge stadsstraten met hun vele draden waar ik ieder moment kan tegenaan botsen.

Noteer hier de ontbrekende woorden:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____
11. _____
12. _____
13. _____
14. _____
15. _____
16. _____
17. _____
18. _____
19. _____
20. _____